

Ik ben een moeder die voor thuisonderwijs heeft gekozen. Ik sta nog maar net aan het begin van deze mooie reis met mijn kinderen. Voordat ik begin aan mijn argument zou ik u graag een vraag willen stellen: welk beeld heeft u van thuisonderwijzers en thuisonderwezen kinderen? Of beter gezegd: op welk beeld denk u dat dit wetsvoorstel rust?

Ik ben dus een van die thuisonderwijzers. Wat ik in mijzelf en andere thuisonderwijzers zie die ik ken, is een immense liefde voor onze kinderen en een daarmee gepaard gaande hartewens om onze kinderen op te laten groeien en te laten leren in een veilige, warme omgeving; op een manier waarop zij hun volledige potentieel en unieke talenten mogen ontwikkelen, in hun eigen tempo.

Wij zijn ook mensen die al vanaf de geboorte ervoor gekozen hebben om veel tijd door te brengen met en voor onze kinderen, meer dan gemiddeld. Wij kennen onze kinderen dus ook door en door. Na een zorgvuldige overweging hoe wij onze kinderen het beste kunnen dienen, nemen wij een weloverwogen besluit om thuisonderwijs te geven. Daar doet men moeite voor, middels het verkrijgen van een vrijstelling in de woongemeente. Tevens is het niet de makkelijkste keus: een schoolgang is voor ouders immers veel eenvoudiger. Je brengt je kind naar school 's ochtends, komt het aan het eind van de middag weer halen, of eind van de dag als er buitenschoolse opvang is. Eten, en naar bed, en voor de rest heb je de dag dus voor jezelf als ouder voor de ontplooiing van je eigen activiteiten. Ouders die thuisonderwijs geven, passen zich financieel en qua dagbesteding juist aan om zelf in de onderwijsbehoeften van hun kinderen te voorzien. Dat vraagt forse moed, offer en toewijding.

Als de vrijstelling is toegekend, stem ik, en andere thuisonderwijzers, me af op mijn kinderen. En kijk ik in ieder moment: waar zijn ze aan toe? Wat vraagt hun leergierigheid mij om aan te bieden? En welke vorm past bij ze, in deze fase? Waarin kan ik ze verder stimuleren of bijstaan?

Ik geef u deze achtergrond om mee te geven dat thuisonderwijzers, durf ik wel te zeggen, juist meer dan ouders van schoolgaande kinderen, betrokken zijn bij het onderwijs van hun kinderen, en weloverwogen keuzes maken.

Zoals u heeft gezien is thuisonderwijs meestal een bottom - up

approach. Het is kindgestuurd en neemt meestal de vorm aan van privé les of in kleine groepjes. Onderwijs op school daarentegen is standaard top -down, het werkt vanuit een vooropgesteld leerplan waar een kind zich naar moet voegen, met 1 docent op zo'n 30 kinderen.

Hoe komen kinderen uit deze totaal verschillende trajecten? Het onderzoekskader is beperkt maar wijst steeds in het voordeel in de richting van thuisonderwijs! Ook tijdens de Coronacrisis is in veel gevallen gebleken hoezeer kinderen opknappen van 1 op 1 aandacht, alhoewel dit geen echt thuisonderwijs was, maar school op afstand, is wel 1 van de kwaliteiten van thuisonderwijs in de praktijk gebracht.

De toelichting bij het wetsvoorstel roept de vraag op : “De vraag voor hoeveel jongeren dit onderwijs precies plaatsvindt en wat de kwaliteit van het onderwijs is, kan – vanwege het ontbreken van een wettelijk kader hiervoor - echter niet beantwoord worden.”

Er is dus een wetsvoorstel geschreven op grond van gebrekkige informatie! Als er weinig zicht is op het veld, is een wetsvoorstel geen antwoord daarop. Een wetsvoorstel dient geschreven te worden op basis van een goed geïnformeerd uitgangspunt. Ik nodig u daarom uit: zet een stap terug. Doe onderzoek! Ga écht met het thuisonderwijsveld in gesprek. Ga turven. Doe een vergelijkende studie. Kijk hoe kinderen uit thuisonderwijs komen, wat hun behaalde resultaten zijn, maar ook hoe zij zich als mens ontwikkelen. En kijk: waar lopen thuisonderwijzers tegenaan, en hoe kunnen zij ondersteund worden?

Het wetsvoorstel lijkt er vanuit te gaan dat er een probleem is: geen onderwijsverplichting. Zijn er dan thuisonderwijzers die niks doen? Ik heb u reeds geschetst hoe contentieus thuisonderwijzers zijn, en dat wij juist een groep mensen zijn die gebrand zijn op het geven van de beste kansen aan hun kinderen.

Het eerste kernpunt uit het wetsvoorstel was dus: er moet onderwijs gegeven worden. Dat gebeurt al.

Het tweede kernpunt uit het wetsvoorstel: het onderwijs moet van voldoende kwaliteit zijn. Met een stelsel van verregaande toetsen, controle, toezicht en repressie (de dreiging van meldingen en het wegnemen van de toestemming voor thuisonderwijs als sanctie) dient dit te worden gewaarborgd. Het uitgangspunt lijkt dus te zijn : thuisonderwijs is niet van voldoende kwaliteit. Daarnaast gaat dit

systeem uit van de top-down aanpak van schoolonderwijs, en vernietigt daarmee de pracht van de bottom-up approach van thuisonderwijs, alsmede het flexibel leren (waarom moet thuisonderwijs thuis plaatsvinden, waarom zou dat niet in het bos mogen, of in een museum?). Opnieuw wil ik herinneren aan de stap terug. Te kijken of deze aanname wel strookt met de werkelijkheid. Of niet wellicht thuisonderwezen kinderen beter presteren, gezien alle individuele aandacht? En nog verder: het gaat niet alleen om prestaties, maar ook om de ontwikkeling als volwaardig en gebalanceerd persoon, sociaal, emotioneel, op alle vlakken. Daarnaast is mijn persoonlijke ervaring bij het aanvragen van een vrijstelling, dat ik me in honderd bochten moest wringen om het vooral niet te hebben over INrichtingsbezwaren jegens het onderwijs, omdat het alleen over richtingsbezwaren mag gaan. Terwijl de inrichtingsbezwaren voor mij en vele andere minstens zo zwaar wegen. Zoals de grootte van de klassen en het gebrek aan persoonlijke aandacht, de eenheidsworst qua leerdoelen en aanpak.

Grijp deze kans aan om ouders een universele mogelijkheid te geven voor thuisonderwijs, op grond van levensbeschouwing én inrichtingsbezwaren. Want wij zijn, voor de maatschappij, en voor onze bewust grootgebrachte kinderen met unieke kennis en vaardigheden, goud waard.